

Tweestrijd in Alvor

Tweestrijd in Alvor

Ellen van Herk

Ter herinnering aan Yvonne (10-3-1975 / 12-12-2021)

Eerder verschenen:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro
Quarantaine in de Alentejo
De Algarve met verve
Oude liefde, nieuw begin
Dreiging in de Algarve
Vlinders in Ferragudo
Opwinding in Ferragudo
In het Portugese hart
Nacht in Nazaré
Diep verborgen

Schrijver: Ellen van Herk

Coverfoto: Gerty Geerts

ISBN: 9789464486490

© Ellen van Herk

Dit boek is fictie, alle overeenkomst met werkelijke gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval. Eventuele onjuistheden komen volledig voor rekening van de auteur.

Het is verboden zonder toestemming van de auteur (delen van) het boek te kopiëren of te verspreiden.

Hoofdstuk 1

'Ik heb hier altijd willen terugkeren, maar ik baal er wel van dat het zo moet,' zegt Lou met een ondeugende blik in z'n donkere ogen.

'Word ik eindelijk door twee mannen naar bed gebracht, kan ik er niets meer mee!'

Mickey verbijt een grijns. De zelfspot van haar beste vriend, die zojuist door twee ambulancebroeders op een brancard het huurhuis aan de rand van Alvor wordt binnengedragen, zorgt voor een dubbel gevoel. Ze is blij dat hij nog de energie heeft om grapjes te maken, maar de reden waarom ze hier zijn, is verre van grappig. Ze ziet hoe Lou's echtgenoot Edwin druk aan het redderen slaat om te verbergen hoe emotioneel hij wordt van Lou's opmerking.

De twee verpleegkundigen installeren Lou snel en vaardig in het brede bed bij de openslaande deuren naar het balkon. De grote slaapkamer waar Lou samen met Edwin de komende tijd zal verblijven, ligt op de eerste verdieping van een nieuwe, strak vormgegeven villa, op een steenworp afstand van de kust. Vanaf het balkon kun je, als je goed kijkt, in de verte nog net een glimp van de Atlantische Oceaan zien.

Mickey doet een stap opzij om de twee mannen te laten passeren als ze een paar tellen later klaar zijn om te vertrekken.

'Obrigada'.

'De nada. Boa sorte.'

De mannen zeggen het drietal gedag en dan zijn ze onder elkaar.

'Waar is die champagne die ik heb besteld? Kom, Edwin, haal de fles en glazen voor we hier van de dorst omkomen. Elvira zou zorgen dat er een fles voor ons koud stond.'

Lou's stem klinkt geforceerd vrolijk, maar Edwin krijgt het toch voor elkaar z'n man toe te lachen.

'Ik ga er onmiddellijk naar op zoek.'

'Fijn, schat, ga jij die bubbels maar eens gauw halen!'

Lou klopt op de matras naast zich en wenkt Mickey, die nog steeds bij de deur staat.

'Kom hier, lieverd en sjoer me wat hoger, dan kan ik zo meteen tenminste drinken zonder dat alles in m'n kraag loopt.'

Mickey wacht tot Edwin de kamer uit is om de gewenste champagne te halen en buigt zich dan over Lou heen om hem gehoorzaam omhoog te hijsen. Ze is er de laatste maanden behoorlijk handig in geworden,

bedenkt ze ondertussen. Vond ze dit een half jaar geleden allemaal nog maar eng, onwennig en zelfs ongemakkelijk, nu draait ze op het terrein van verzorging nergens haar hand meer voor om.

Thuis, in Rotterdam, heeft ze een tijdje met iemand van de Thuiszorg opgetrokken om te leren hoe ze zieke en bedlegerige patiënten kan helpen en inmiddels zou ze zo de zorg in kunnen als ze ooit van carrière zou willen veranderen, niet dat ze dat van plan is.

Het is heel iets anders om voor een goede vriend te zorgen dan voor wildvreemden, daar is ze van overtuigd.

‘Ah de sjampie!’

Lou heeft Edwin al ontdekt, die met drie glazen en een fles Champagne de slaapkamer weer in komt.

‘Kom hier, scheet, en schenk die glazen vol,’ commandeert hij.

‘We hebben iets te vieren tenslotte.’

Mickey merkt dat Edwin er met heel veel moeite in slaagt te blijven glimlachen. De hand, die de fragiele glazen beet heeft, trilt echter behoorlijk bij Lou’s opmerking en snel komt ze tussenbeide.

‘Geef mij die fles maar, Ed en ga jij maar lekker naast Lou zitten.’

Ze grist de Champagne uit Edwins hand en verwijdert snel en handig het ijzerdraad, waarna ze zonder ook maar een druppel te morsen de kurk laat ontsnappen.

‘Hier lieverd, die is voor jou,’ ze legt de kurk op Lou’s hand en sluit z’n vingers eromheen, waarna ze de drie glazen vol schenkt.

‘Op het leven!’ zegt Lou direct, ‘en op de liefde natuurlijk!’

‘Op ons,’ zegt Edwin schor en Mickey sluit zich hier volledig bij aan.

Zodra Lou het glas leeg heeft, maakt hij een wegwuivend gebaar naar Edwin en Mickey.

‘Gaan jullie nu maar even de rest van het huis en de omgeving verkennen, dan hebben jullie ook iets te doen, terwijl ik een dutje doe.’

‘Ben je erg moe?’

Edwin buigt zich onmiddellijk bezorgd naar hem toe.

‘Welnee scheet, niet erger dan anders, maar het was nogal een reis, nietwaar? Ik wil gewoon even uitrusten, dan ben ik straks weer op en top en wil ik alles horen wat jullie hebben ontdekt, oké? Hup, niet zo treuzelen, ga nu maar, ik ga nergens heen, hoor als je daar bang voor bent.’

Mickey ziet dat Edwin nog iets wil zeggen, misschien zelfs wel wil blijven, maar als ze Lou’s blik opvangt, loopt ze om het bed heen en pakt Edwins

hand.

‘Kom, Ed, we laten Lou even rusten. We blijven in de buurt, dus als je ons nodig hebt, hoef je alleen maar te gillen,’ zegt ze over haar schouder naar Lou.

‘Da’s goed lieverd, maar ik denk dat ik zo in slaap val, dus je hoort me hooguit snurken.’

‘Als je dat dan maar zachtjes doet, ik wil niet dat de buren gelijk komen klagen over geluidsoverlast.’

Ze steekt plagend haar tong naar hem uit en krijgt als reactie een dankbare glimlach.

Edwin buigt zich nog even over zijn partner heen om hem een zoen te geven en dan volgt hij haar met lichte tegenzin naar de grote woonkamer annex open keuken op de begane grond. Vanuit deze ruimte komen ze direct in de tuin, waar ze een terras aantreffen met een glazen tafel waar vier comfortabele rotan stoelen omheen staan. Iets verderop is een langwerpige zwembad, omringd door tegels, waar een aantal ligstoelen op staan.

‘Wat denk jij, was hij vermoeider dan anders?’ vraagt Edwin direct als ze gaan zitten.

Mickey schudt haar hoofd en strekt haar benen terwijl ze zich behaaglijk in de dikke kussens nestelt.

‘Nee, volgens mij niet. Het is puur de reis, we zijn al vroeg vertrokken tenslotte. Hij is niet erger dan anders, maak je geen zorgen. Ook al ligt hij de hele tijd, zo’n reis is toch vermoeiend, ik voel het zelf ook. Als hij een tijdje gerust heeft, is hij zo weer de oude.’

Er valt even een stilte, terwijl ze beiden in gedachten verzonken zijn.

De oude; het is al een hele tijd geleden dat Lou echt de oude is geweest, bedenkt Mickey verdrietig. Hij is sinds twee jaar ziek en de laatste maanden is hij weliswaar min of meer stabiel, maar ze weten maar al te goed dat hij nooit meer beter wordt.

‘Is dit echt een goede beslissing geweest?’ vraagt Edwin aarzelend.

‘Stel dat hij naar het ziekenhuis moet, wat dan?’

‘Dat hebben we allemaal uitgezocht. Er is medische hulp in de buurt als het nodig is, maar dit is wat Lou wil,’ zegt Mickey voor misschien wel de honderdste keer.

‘Vergeet niet, voor jou is Portugal buitenland, maar voor Lou is het een deel van zijn leven. Z’n moeder is hier geboren, hij heeft hier nog volop familie en ze staan allemaal voor hem, voor ons, klaar.’

‘Ik weet het,’ verzucht de ander.

'Sorry, maar ik blijf het eng vinden, al weet ik dat het Lou's wens is, maar zo in een ander land...'

'Voor Lou is het thuiskomen,' zegt Mickey rustig, 'bovendien, het is zijn wens, wat wij er ook van vinden, dat moeten we respecteren.'

'Ik weet het, ik weet het, maar toch...'

Edwin maakt een onbeholpen gebaar en ze buigt zich naar hem toe om een troostende hand op z'n knie te leggen.

'Waarom ga je niet jullie koffers uitpakken en je een beetje settelen hier? Ik ga even een rondje lopen om m'n benen te strekken en een frisse neus te halen en dan zie ik je straks weer, oké?'

'Wil je dat ik mee ga?' biedt hij aan.

'Welnee, ik ken de omgeving, al is het lang geleden dat ik hier voor het laatst ben geweest,' ze bijt even op haar lip bij de herinnering en schudt dan vol overtuiging haar hoofd.

'Ik zal heus niet verdwalen, op de terugweg neem ik iets lekkers mee.'

Ze komt overeind en Edwin schenkt haar een dankbare blik.

'Ik ben blij dat jij er bij bent,' geeft hij toe, 'ik zou het alleen niet kunnen, ben ik bang.'

'Ik ook niet, dus ik heb jou net zo hard nodig,' reageert Mickey met een knipoog.

'Samen kunnen we dit, zeker weten. We moeten wel.'

Ze ziet aan Edwins gezicht dat hij er nog niet zo zeker van is en omdat ze er diep in haar hart zelf ook niet van overtuigd is, begrijpt ze zijn gevoel maar al te goed.

Hoewel het Lou's wens is, brengt het heel wat onzekerheid met zich mee met daar bovenop nog eens haar eigen tweeslachtige gevoel over het verblijf in Alvor en omgeving. Er liggen hier veel te veel herinneringen en in tegenstelling tot Lou stond zij absoluut niet te trappelen om terug te keren. Voor Lou is ze echter bereid haar eigen twijfel opzij te zetten. Ze zijn al bevriend vanaf de basisschool, zij was het zusje dat hij niet had en zij, als nakomertje in een gezin met drie oudere broers, was blij met een speelkameraadje van haar eigen leeftijd.

Jarenlang mocht ze in de zomervakanties mee met Lou en z'n ouders naar de Algarve als ze de familie van zijn Portugese moeder gingen opzoeken.

Het feit dat ze elke zomervakantie met Lou en diens familie in de Algarve doorbracht in plaats van met haar eigen ouders en broers mee te gaan naar Scandinavië zorgde ervoor dat ze zich af en toe een buitenstaander voelde in hun eigen gezin. Haar leven was 's zomers zo verweven met Portugal dat ze de eerste dagen na thuiskomst vaak het idee had er niet

bij te horen. Door de regelmatig terugkerende, wekenlange vakanties was Alvor haar in die tijd bijna net zo vertrouwd als haar geboortestad Rotterdam.

Jarenlang dacht ze dat haar toekomst in de Algarve zou liggen, maar dat bleek niet zo te zijn. Inmiddels is het vijftien jaar geleden dat ze er voor het laatst is geweest, maar nu is ze dus terug en ze weet nog steeds niet wat ze daarvan moet vinden.

Ze laat Edwin achter bij de villa en loopt de tuin uit om de straat over te steken, waarna ze de richting van het strand inslaat. Hoewel ze gewoon een beetje wil rondlopen om te kijken wat er allemaal is veranderd, wil ze eerst de zee zien.

Toen ze eerder vanmiddag met de taxi arriveerden, is ze al geschrokken van alle nieuwbouw, die er met name aan de oostkant van de plaats is bijgekomen. Stonden er vijftien jaar geleden twee of drie flatgebouwen, nu staat er zeker het driedubbele aantal met daarnaast nog hotels en appartementencomplexen. Ze hoopt van harte dat het centrum van het plaatsje zelf het authentieke karakter heeft weten te bewaren, maar vreest het ergste. Ook het huis wat zij hebben gehuurd, staat aan de rand van een nieuwe wijk vol met geschakelde woningen, allemaal met zwembad en ze vermoedt dat het merendeel ervan vakantiewoning is.

De zee is waarschijnlijk het enige wat ongewijzigd is gebleven.

Voor ze de weg naar het strand in slaat, werpt ze een blik achterom en ziet nog net een stuk van de muur van hun huurhuis. Onwillekeurig verschijnt er een zorgelijke frons boven haar wenkbrauwen en ze huivert ondanks het aprilzonnetje. De luxe, gemeubileerde villa is van alle gemakken voorzien en gehuurd voor een periode van zes maanden, maar het is maar zeer de vraag of Lou überhaupt die periode gaat halen. Hoe positief hij zelf ook is, ze weten allemaal wel beter.

Eenenveertig is geen leeftijd om dood te gaan, maar volgens de doctoren is er geen ontkomen meer aan. Ze draait zich met een ruk om en bant resoluut elke gedachte aan Lou en de dood uit haar hoofd. Nu eerst de hernieuwde kennismaking met het strand en Alvor, straks is Lou weer aan de beurt.

Ze nadert het strand en ontdekt tot haar verrassing een soort boardwalk dat over de volledige lengte van *Praia dos três irmãos* is aangelegd. Her en der zijn trapjes het strand op en zodra ze daar af springt, schopt ze haar sneakers uit. Met de veters van haar schoenen tussen haar vingers stapt ze in het zand en geniet van het gevoel van het zand tussen haar tenen.

Het brengt onmiddellijk herinneringen terug aan alle vakanties die ze met Lou en zijn ouders hier heeft doorgebracht en waarin ze van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat aan zee waren.

Ze loopt door tot aan de vloedlijn, waar ze blijft staan.

Voor zich strekt zich de eindeloze Atlantische Oceaan uit en ze denkt weemoedig terug aan al die uren op, in en aan het water. In die tijd hadden ze geen ander probleem dan te proberen nog een ijsje iemand af te troggelen of kijken of hun nieuwe surfboard het wel deed. Vergeleken met nu was het leven heerlijk simpel en overzichtelijk.

Voor haar gedachten verder afdwalen, schudt ze vastberaden haar hoofd. Ze is hier voor Lou, niet om terug te keren naar alle jonge meisjesdromen, die ze hier heeft gehad. De hoofdpersoon in die dromen was vanaf haar tiende de bijna vier jaar oudere Paulo, maar voor ze zich kan verliezen in de bitterzoete herinneringen worden haar voeten overspoeld door een golf. Geschrokken door de onverwachte kilte doet ze haastig een sprong achteruit. Het is pas begin april, zodat het zeewater nog niet is opgewarmd en dat is te merken. De kou is voldoende om haar weer terug te brengen in het hier en nu en met een bruuske beweging draait ze zich om en wandelt in de richting van Alvor.

Het van oorsprong kleine vissersdorp ligt aan een soort moerasgebied, *Barra Alvor*, dat een walhalla is voor vogelliefhebbers. In de baai liggen tientallen grote en kleine pleziervaartuigen voor anker, maar er is ook nog een echte vissershaven. Als ze de houten keten ziet opdoemen waar de vissers hun spullen opslaan, merkt ze dat de houten plankieren vanaf daar helemaal doorlopen naar het westen, waar de *Ribeira de Odiáxere* in zee uitmondt, waardoor er een schitterend en goed toegankelijk wandelgebied is ontstaan.

Vast van plan dit de volgende dag verder te verkennen, slaat ze nu echter de richting van het dorp in om te constateren dat ook hier het een en ander behoorlijk is veranderd. Langs de baai is een boulevard aangelegd met diverse restaurants en parkeerplaatsen en ze kijkt haar ogen uit. Er is weinig meer over van de authentieke sfeer van haar tienerjaren.

Aan haar rechterkant ontdekt ze een trap, die van de baai naar een deel van het oude Alvor leidt en herkent deze onmiddellijk. Paulo's tante woonde in een huisje daar vlakbij en ze is die trap ontelbare keren op- en afgerend.

Boven het dorp uit ziet ze nog net de kerktoren van de 16^e-eeuwse kerk, het enige gebouw wat de aardbeving van 1755 heeft overleefd en dan

alleen, volgens een legende, omdat Jezus van het kruis af is gekomen, de kerk uit is gelopen en vervolgens voor de deur bleef staan om de vloedgolf tegen te houden. Ze grinnikt onwillekeurig als ze hieraan denkt. Elvira, Paulo's tante, zat vol met verhalen over Alvor en als kind hing ze aan haar lippen om alles wat de vrouw wist te vertellen als een spons op te zuigen. Zover ze weet geeft de vrouw nog steeds geschiedenis op de basisschool in Alvor en het kost haar weinig moeite om zich voor te stellen hoe boeiend haar lessen kunnen zijn.

Ze loopt nog een stukje verder tot voorbij de cirkel, die het eindpunt vormt van de boulevard wat auto's betreft en staat dan aan het begin van een straat, die tot haar ontzetting is gevuld met een bonte verzameling van restaurants, bars en clubs. Ze ziet Italiaans, Iers en Indiaas en hoewel ze zich min of meer heeft ingesteld op een verandering is het toch erger dan ze heeft bedacht. De hele Algarve is de laatste twintig jaar in rap tempo ontwikkeld en vijftien jaar geleden verschenen ook in Alvor de eerste vakantiecomplexen, al was het in die tijd nog niets vergeleken met *Praia da Rocha* bij Portimão. Nu echter is het een toeristische trekpleister geworden en ze vraagt zich onwillekeurig af wat Lou's familie hiervan vindt. Lou's moeder is geboren en getogen in Alvor als een van de drie dochters van een visser en hoewel ze vanaf haar huwelijk met Lou's vader in Nederland heeft gewoond, bleef haar hart altijd in Alvor liggen. Het was niet voor niets dat ze elke zomervakantie en vaak ook de Kerstperiode hier doorbrachten. Lou's tantes wonen er nog steeds net als een hoop andere familie en vrienden. Eigenlijk kent Alvor van oudsher maar weinig verschillende families, veel van de oude inwoners zijn aan elkaar verwant met alle gevolgen van dien.

Ze loopt kriskras door de straatjes, terwijl de herinneringen aan vroeger in ruime mate terugkeren en doet haar uiterste best om alleen bij de leuke stil te staan.

Bij een van de vele *pastelarias* verschijnt er een glimlach op haar gezicht. *Vista Mar*, op de hoek, is nauwelijks veranderd en ze herkent het onmiddellijk als het zaakje op loopafstand van Elvira's huis. Hier heeft ze als tiener haar eerste kopje koffie gedronken, maar ook haar eerste biertje. In tegenstelling tot in Nederland drinken Portugezen hun koffie vrijwel altijd buitenshuis en het was heel gebruikelijk om na het eten bij Elvira hier een kop koffie te nemen.

Benieuwd of behalve de buitenkant het interieur ook nog hetzelfde is, loopt ze naar binnen. De man achter de toonbank komt haar niet bekend voor, maar de zaak zelf is vrijwel onveranderd en ze bestelt met een

melancholieke glimlach een *bica*, die ze staand aan de bar opdrinkt. Ondertussen luistert ze naar het drukke gepraat van een zestal mannen aan twee tafeltjes vlakbij haar. Ze heeft in jaren geen Portugees meer gesproken, maar als ze zich een beetje inspant, herkent ze onmiddellijk weer woorden en als ze naar de onafscheidelijke televisie kijkt, die boven de bar hangt, begrijpt ze tot haar eigen verrassing de headlines nog steeds. Blijkbaar vergeet je een taal, die je jong leert en jarenlang een deel van het jaar spreekt, nooit helemaal al is het in de afgelopen jaren behoorlijk weggezakt.

Als kind vond ze het geweldig om met Lou Portugees te praten, zodat haar ouders haar niet konden verstaan. Het was iets van hen samen en omdat er bij Lou thuis zowel Portugees als Nederlands werd gesproken, ging het heel natuurlijk. Toen ze Paulo ontmoette, was het ook niet meer dan logisch dat ze samen Portugees spraken en er is een tijd geweest dat het behoorlijk vloeiend over haar lippen kwam. Misschien moet ze met Lou weer eens oefenen, dat is voor hem ook een goede afleiding.

Ze legt een euro op de bar, knikt vriendelijk naar de barman, die biertjes staat te tappen voor een paar nieuwkomers en draait zich om richting uitgang. Op dat moment valt haar blik op de man, die net binnenkomt en haar adem stukt in haar keel. Ze herkent hem onmiddellijk al is het vijftien jaar geleden dat ze elkaar voor het laatst hebben gezien en ze weet niet of ze hoopt dat hij haar wel of juist niet ziet.

Hij is op weg naar de bar en moet haar passeren, maar omdat hij z'n blik al op de barman heeft gevestigd, lijkt hij haar niet te zien of in elk geval geen aandacht aan haar te schenken. Voorzichtig doet ze een stap opzij, vast van plan snel achter hem langs te schieten naar buiten, maar dan glijdt zijn blik alsnog haar kant op. Ze blijft als versteend staan. Aan zijn reactie merkt ze direct dat hij haar net zo gemakkelijk herkent als zij hem.

'Mick!'

De verrassing in z'n stem is duidelijk hoorbaar en voor ze iets kan doen, heeft hij al een stap in haar richting gezet en krijgt ze totaal onverwacht twee zoenen op haar wangen. Ze heeft zich heel vaak voorgesteld hoe het zou zijn als ze hem zou terugzien, maar ze dacht altijd dat ze elkaar vanaf een afstandje zouden staan aanstaren. Haar hand gaat als vanzelf naar haar wang na deze spontane begroeting en geschokt staart ze hem aan.

Haar handen worden vochtig van de zenuwen en ze voelt haar knieën trillen, maar ze doet haar uiterste best hem dit niet te laten merken. Voor geen goud wil ze dat hij in de gaten heeft hoe onzeker ze zich plotseling

voelt. Natuurlijk weet ze van Lou dat hij hier nog woont, maar dat ze hem nu gelijk op haar eerste wandeling al tegenkomt, is wel heel zuur.

‘Paulo, wat een toeval,’ brengt ze uit.

‘Hoe kom jij hier nu opeens? Ben je op vakantie, of nee, natuurlijk, je bent met Lou...’

Ze ziet de uitdrukking op z’n gezicht onmiddellijk serieus worden als de reden van haar verblijf in Alvor tot hem doordringt. De hele familie is uiteraard op de hoogte van Lou’s komst.

‘Ik had me niet gerealiseerd dat jij ook...’ begint hij, terwijl hij met een triest gezicht z’n hoofd schudt. Ze begrijpt dat z’n moeder haar komst niet met haar zoon heeft gedeeld en ze weet niet precies of ze daar nu blij of teleurgesteld om is.

‘Ik hoorde van m’n moeder over Lou, Elvira heeft het huis geregeld, geloof ik, m’n moeder heeft al een pan soep op het vuur staan, die wilde ze straks gaan brengen. Hoe is het met hem?’ vervolgt hij dan.

Hij steekt over haar schouder heen twee vingers op naar de barman en wijst naar een tafeltje vlakbij.

‘Kom, ga even zitten en vertel.’

Enigszins tegen haar zin, maar ze wil geen scène maken in het café, laat ze zich naar het tafeltje duwen. Ze heeft weinig behoefte aan een tweede kopje koffie, maar als de barman het binnen een paar tellen voor haar neus zet, pakt ze het toch op, maar dat is meer om iets te doen te hebben.

‘Aardig van je moeder,’ zegt ze tenslotte, ‘Lou is nog steeds dol op soep.’

Het is zo’n normale opmerking dat hij moet glimlachen. Haar ogen glijden over z’n gezicht dat haar jaren geleden zo vreselijk vertrouwd was en ze moet concluderen dat hij, hoewel uiteraard ouder geworden, nog steeds vreselijk aantrekkelijk is. Veel te aantrekkelijk zelfs.

Z’n donkere haar vertoont nog geen spoortje grijs en z’n gebruinde huid maakt duidelijk dat hij nog steeds graag en veel buiten is. Hij draagt net zoals vroeger een spijkerbroek die hem als gegoten zit en de trui, die hij over een overhemd aan heeft, ziet er vooral behaaglijk uit. Ze huivert even. Het is niet koud in het café, maar het plotselinge weerzien, zorgt voor kippenvel al weet ze dat het puur zenuwen zijn.

‘Jullie zijn vandaag gearriveerd, toch?’ informeert hij dan.

Ze knikt en neemt toch maar een slokje van de hete, sterke koffie om een excuus te hebben hem niet aan te kijken. Het voelt vreemd om hier met hem te zitten. Vanaf het moment dat Lou haar mee heeft gevraagd, heeft een mogelijke ontmoeting haar beziggehouden en nu het zover is, is het toch weer anders dan ze heeft verwacht.

Er is weinig over van hun vroeger zo gemakkelijke manier van met elkaar omgaan, ondanks z'n spontane begroeting, maar wat wil ze? Het is vijftien jaar geleden, ze zijn nauwelijks meer dezelfde mensen.

Van onder haar oogleden probeert ze hem te bekijken, zonder dat hij het in de gaten heeft en ze kan niet anders dan constateren dat de jaren mild voor hem zijn geweest.

'Ben je van plan hier te blijven tot...'

Hij zwijgt ongemakkelijk en ze ziet aan z'n gezicht dat hij niet goed weet hoe hij het onder woorden moet brengen.

'Tot het eind, ja,' maakt ze zijn zin af.

Het Portugees begint al weer bijna natuurlijk te voelen, hoewel ze nog moet zoeken naar de juiste woorden. Het benoemen van Lou's einde is voldoende om haar stem schor te laten worden van emotie en ze ziet dat Paulo het onmiddellijk merkt.

'Jullie zijn al die jaren dus vrienden gebleven,' concludeert hij.

'Dat moet moeilijk zijn, bij iemand te blijven, die je zo na staat, tot het zover is.'

Ze bijt op haar tong om een vinnig antwoord binnen te houden, maar daar is het nu niet de tijd of de plaats voor.

In plaats daarvan zegt ze enkel: 'het is gewoon niet eerlijk, het klopt niet!'

Het is een gevoel dat haar de afgelopen twee jaar al bezig houdt vanaf het moment dat ze weet dat Lou ziek is.

'Nee, maar dat is het leven nooit,' klinkt het zacht van de andere kant van het tafeltje.

'Maar je staat er niet alleen voor hier, toch, dat weet je.'

'Daarom wilde hij ook hierheen, ja,' geeft ze toe.

'We krijgen van alle kanten hulp. Vanaf morgen komt er elke dag iemand van z'n familie om hem gezelschap te houden en te helpen. Dat willen ze ook graag, zo kunnen ze iets doen en op die manier kan hij van iedereen op zijn eigen wijze afscheid nemen als het zover is. Er is een heel rooster...'

Haar stem breekt en ze bijt op haar lip, omdat ze niet wil huilen waar hij bij is.

Even lijkt het erop dat hij z'n hand naar haar uit wil steken, maar hij legt hem enkel op het tafelblad en ze staart er zwiggend naar.

'Iedereen wil helpen,' zegt hij uiteindelijk, 'm'n moeder heeft mij ook ingedeeld, weet ik.'

Z'n stem is schor en ze begrijpt dat hij ook geëmotioneerd raakt bij het vooruitzicht van iemand uit z'n jeugd op veel te jonge leeftijd afscheid te

moeten nemen. Waarschijnlijk denkt ook hij op dit moment terug aan alle zomervakanties waarin ze met elkaar optrokken. Al is hij een aantal jaren ouder en had hij z'n eigen vrienden, Lou en hij zijn neven en alleen al daarom brachten ze tijd met elkaar door. En zij was daarbij.

'Ik heb hem zeker een jaar of vijf, zes niet gezien,' vervolgt hij dan na een korte stilte.

'Is hij veranderd?'

'Wil je weten of hij kaal is of zo?'

Haar hoofd schiet omhoog en ze kijkt hem fel aan. Ze is liever boos dan verdrietig, dat is een emotie waar ze nog steeds moeite mee heeft.

'Dat was hij wel na de chemo, maar inmiddels is het weer een beetje aangegroeid. Hij is nog steeds dezelfde Lou als vroeger hoor, al is hij ziek!' Paulo houdt met een geschrokken gezicht z'n handen omhoog.

'Ik bedoelde er niets vervelends mee,' zegt hij haastig, 'het was een domme opmerking, vergeet het maar. Het is gewoon oneerlijk, zoals je al zei. Hoe oud is hij, tweeënveertig?'

'Eenenveertig, hij en ik zijn even oud. Ik moet gaan, ik wil hem niet te lang alleen laten, zeker niet op de eerste dag.'

Ze wil haar stoel naar achteren schuiven en opstaan, maar nu strekt hij wel z'n hand naar haar uit en grijpt de hare beet.

'Kunnen we weer vrienden zijn?'

'Vrienden?'

Geschokt en ongelovig staart ze hem aan.

Dit is wel de laatste vraag, die ze van hem verwacht en ze heeft dan ook geen idee wat ze hierop moet antwoorden. Ze voelt de warmte van z'n hand tot in haar tenen en heeft onmiddellijk een hekel aan zichzelf vanwege deze reactie.

'Wees Lou's vriend maar, dat lijkt me op dit moment belangrijker,' zegt ze tenslotte kortaf, terwijl ze met een ruk haar hand lostrekt.

Er flikkert iets in Paulo's ogen en ze verwacht een moment dat hij er tegenin wil gaan, maar dan knikt hij berustend.

'Ik kom uiteraard binnenkort bij Lou langs, dan zie ik je daar wel.'

'Misschien, bedankt voor de koffie.'

Ze knikt naar de barman en loopt dan haastig het café uit, zodat hij de tranen niet ziet, die plotseling in haar ogen branden. Ze wist dat de kans groot was hem hier een keer tegen te komen, maar direct al op de eerste dag? Dan had je hier geen koffie moeten drinken, berispt ze zichzelf onmiddellijk. *Vista Mar* was vroeger altijd al zijn favoriete café, dicht bij z'n tante en relatief dichtbij school.

Maar dat was twintig jaar geleden, protesteert een inwendig stemmetje. Hoe groot is de kans dat het nog zo is? Groot, Portugezen zijn traditioneel, dat weet je maar al te goed, dus je hebt het aan jezelf te wijten dat je hem hier tegen het lijf bent gelopen. Ze voert een heftige discussie met zichzelf, terwijl ze zonder echt iets van de omgeving te zien de straat uitloopt en ze weet niet op wie ze bozer is, op zichzelf of op Paulo. Feit is dat ze hem in elk geval heeft teruggezien zonder dat ze hem als een zwijmelende bakvis om de nek is gevallen, dat is alvast iets, het had erger gekund.

Ze is zo in de war door haar ontmoeting met Paulo dat ze zonder het beloofde lekkers terugkeert in het huurhuis en ze ziet dat Edwin, die haar tegemoet komt, haar bevreemd aankijkt.

'Ik dacht dat je iets lekkers zou meenemen,' constateert hij verbaasd.

'Oh shit!'

Ze slaakt een diepe zucht.

'Sorry, ik kwam iemand tegen en ik ben het helemaal vergeten.'

Zelfs in haar eigen oren klinkt het als een hopeloos excuus en ze ziet dat Edwin haar met samengeknepen ogen staat op te nemen.

'Paulo?' informeert hij voorzichtig.

'Hoe weet jij...' begint ze, maar dan valt ze zichzelf al in de rede met: 'Lou heeft je natuurlijk alles verteld van vroeger, ja, Paulo. Het spijt me, ik ga wel even terug.'

'Nee, ben je gek, dat hoeft niet. Er is net iemand soep komen brengen en volgens haar komt er morgenochtend iemand met een hele krat boodschappen, wij moeten vooral zelf niets doen, werd er bij gezegd. Blijkbaar functioneert de familie tamtam hier nog steeds prima,' onderbreekt hij haar.

'Die soeppan is groot genoeg voor een heel weeshuis en er zit zelfs brood bij dus we hebben voor vanavond voldoende te eten in huis. Lou heeft toch niet veel eetlust.'

Z'n gezicht versombert terwijl hij het zegt en in een spontaan gebaar slaat ze haar armen om hem heen en drukt hem troostend tegen zich aan.

'Wacht maar tot hij Portugese soep proeft,' zegt ze dan plagend in de hoop hem iets op te vrolijken.

'Dan is die soepkom binnen no time leeg. Slaapt hij nog?'

'Tien minuten geleden nog wel, ik was net van plan hem wakker te gaan maken, anders doet hij vannacht geen oog dicht, denk ik.'

'Doe dat maar dan. Ik ga m'n spullen uitpakken en dan zie ik jullie straks,

bij de soep,' laat ze er met een geforceerd lachje op volgen.
Ze geeft hem nog een bemoedigend knikje en loopt dan naar haar kamer, die naast die van Lou en Edwin op de eerste verdieping ligt.
Direct na aankomst heeft ze hier haar spullen neergezet, maar zonder de moeite te nemen ze uit te pakken. Op dat moment was het belangrijker de ambulance met Lou erin op te wachten, maar nu heeft ze behoefte aan een rustig plekje voor zichzelf.
Hoewel ze haar koffer open klapt, maakt ze nog geen aanstalten haar spullen er uit te halen. Ze staart zonder iets te zien naar de inhoud en loopt uiteindelijk langzaam het balkon op dat bij haar kamer hoort.
Vanaf hier ziet ze heel in de verte nog een glimpje zee, hoewel het al schemerig aan het worden is. Toch is het enige wat ze echt ziet het gezicht van Paulo en ze laat zich met een diepe zucht op een van de twee stoelen zakken.

Hoofdstuk 2

Rosa luistert afwezig naar het gesprek tussen haar schoonmoeder Maria en diens zus Elvira, terwijl ze ondertussen een oogje op de pannen houdt, die op het gasfornuis staat te pruttelen. Elvira geeft les op dezelfde school als waar haar kinderen zitten, zodat ze een enkele keer wel eens de jongste twee thuisbrengt. Ze wipt dan tegelijkertijd even bij haar zus aan, haar schoonmoeder, die in een kleinere uitgabe van hun eigen huis op hetzelfde perceel woont. Aangezien Maria haar toevallig net een pan soep kwam brengen, die ze over had, staan nu beide vrouwen in haar keuken en zijn druk aan het bijpraten.

Het is wel duidelijk waar ze het over hebben.

Sinds een week of twee geleden bekend werd dat Lou naar Alvor zou komen om daar te sterven, gaat het, met name onder de vrouwen van de familie, zelden meer ergens anders over.

Zijzelf kent de half Nederlandse, half Portugese Lou nauwelijks. Ze weet dat zijn moeder de jongste zus was van Maria en Elvira en dat ze sinds haar twintigste met haar Nederlandse man en enige zoon in Nederland woonde hoewel ze de meeste vakanties in Alvor kwamen doorbrengen.

De vrouw is twaalf jaar geleden gestorven, eveneens in Portugal en toen heeft ze Lou ook gezien, maar daarna niet meer.

Ze kent hem eigenlijk alleen van horen zeggen. Hij is homo, getrouwd met Edwin, die er uiteraard ook is en hoewel dat bij sommige leden van de familie tot een opgetrokken wenkbrauw heeft geleid, is het duidelijk dat het als feit volledig wordt geaccepteerd. Behalve Edwin is er ook ene Mickey bij, begrijpt ze uit de verhalen, iemand die de meesten ook nog van vroeger schijnen te kennen.

De eerste keer dat deze naam genoemd werd, heeft haar schoonmoeder haar een snelle blik toegeworpen om vervolgens verder te gaan over het regelen van warme maaltijden. Er is een heel schema opgesteld, waarin diverse familieleden aan de beurt komen. Niet alleen om te koken, maar ook om Lou gezelschap te houden, te helpen in huis indien nodig en om boodschappen te doen. Haar naam komt niet op de lijst voor, die van Paulo wel, weet ze. Ze heeft er even om moeten lachen.

Paulo is niet het type dat veel in huis doet en ze vraagt zich dan ook af waar zijn bijdrage uit kan bestaan, maar het ging voornamelijk om het gezelschap houden, begreep ze.

Hoewel ze een paar jaar in leeftijd schelen, zijn ze vroeger veel met elkaar opgetrokken. Zijzelf heeft het volgens haar schoonmoeder al zo druk met

vier kinderen en een baan dat ze niet is ingepland, maar ze heeft een vaag gevoel dat dit niet de echte reden is.

Ze is zo in gedachten verdiept dat ze pas merkt dat de deur opengaat en haar man binnenkomt als de jongste van de kinderen, die aan de keukentafel hun huiswerk zitten te maken, luidkeels 'papa!' roept.

Zoals altijd als ze hem ziet, wordt ze overvallen door een gevoel van trots aan de ene kant dat deze aantrekkelijke man van haar is en een vleugje onzekerheid tegelijkertijd vanwege precies hetzelfde feit. Ze weet zelf ook wel dat ze na vier kinderen niet meer zo slank is als vroeger.

Paulo drukt in het voorbij lopen een wat afwezige kus op haar wang, geeft z'n moeder een omhelzing evenals Elvira en blijft bij de kinderen staan, die de thuiskomst van hun vader aangrijpen om direct hun boeken dicht te slaan.

'Hoe was het op school?' informeert hij.

Terwijl de twee jongsten druk door elkaar heen praten in een poging als eerste hun vader te vertellen wat er die dag allemaal is gebeurd, slaat Rosa hem gade. Hoewel hij lijkt te luisteren, kent ze hem na vijftien jaar goed genoeg om te merken dat hij enigszins afgeleid is en ze vraagt zich af waarom.

'Heb je Lou al gezien?'

Het is duidelijk dat zijn aandacht niet bij de kinderen is als hij z'n moeder vragend aankijkt en ze ziet de teleurgestelde snoetjes van Manuel en Luisa.

'Nee, hij sliep, ik heb soep gebracht en Edwin even gesproken, zo goed en zo kwaad als dat ging in mijn Engels,' reageert z'n moeder.

'Het lijkt me een aardige man, hij is uiteraard heel bezorgd om Lou, maar blij met de soep.'

'Ik ga morgen. Als het goed is, is Mick er ook,' doet Elvira ook een duit in het zakje.

'Klopt, ik heb haar al ontmoet.'

Rosa luistert vol verbazing toe. Heeft Paulo het nu over 'haar'?

'Ah, en, gezellig bijgekletst?'

Elvira werpt hem een onderzoekende blik toe en Paulo haalt nonchalant zijn schouders op.

'Eventjes, ja, we liepen elkaar bij *Vista Mar* tegen het lijf. Heb ik nog tijd om te douchen voor het eten klaar is?' wendt hij zich tot Rosa.

Ze knikt, terwijl ze de naam Mick in haar geheugen opslaat. Er komt vast nog wel een gelegenheid om naar deze, haar onbekende, persoon te informeren, want het is haar wel duidelijk dat er meer speelt.

'Ik ga naar huis, ik heb nog een afspraakje vanavond,' kondigt Elvira aan.
'Eet smakelijk, tot morgen jongens!'

Ze zwaait naar de kinderen, die stuk voor stuk terugzwaaien en gedag zeggen en wordt dan door Maria uitgeleide gedaan. Rosa hoopt dat haar schoonmoeder direct naar haar eigen huis gaat, maar na nog een paar minuten met Elvira op de stoep te hebben gestaan, keert ze terug naar de keuken.

'Kan ik nog iets voor je doen?'

Rosa schudt haar hoofd.

'Nee, het eten is bijna klaar, dank je wel.'

Ze hoort aan de achterkant van het huis een deur slaan en leidt hieruit af dat Paulo inmiddels klaar is in de badkamer.

'Eet je mee?' biedt ze aan, al hoopt ze dat haar schoonmoeder nee zegt.

'Graag, maar een beetje maar hoor, ik heb al wat soep op,' is Maria's antwoord echter en met een onderdrukte zucht pakt ze een extra bord.

Maria zit al bij de kinderen aan tafel als Paulo met nog nat haar van het douchen de keuken instapt. Z'n overhemd hangt nog over z'n broek en hij maakt net het laatste knoopje vast.

'Wil jij de schaal even uit de oven halen?'

Ze hoort zelf dat haar stem wat kribbig klinkt, maar hij knikt enkel en reageert er verder niet op. Maria stuurt de kinderen nog even naar de kraan om hun handen te wassen en ze zet snel de onderzetters op tafel.

'J-P, pak jij de wijn even.'

Ze beduidt hun oudste, die voluit João-Paulo heet, maar altijd door iedereen J-P wordt genoemd, naar het wijnrek en pakt de schaal met salade van het aanrecht.

'Ana, boeken weg, nu,' ze schuift met haar onderarm de dichtgeslagen lesboeken opzij en geeft haar oudste dochter een vermanende blik.

Hoewel de tafel groot genoeg is voor acht personen is hij met alle spullen van de kinderen erop altijd te vol en ze zucht ongeduldig als Paulo en J-P staan te dollen in de keuken, terwijl de ovenschotel nog steeds in de oven staat.

'Paulo, de vis!'

Haar stem schiet uit en ze ziet dat Maria onmiddellijk haar kant op kijkt.

Snel tovert ze een glimlach op haar gezicht en maakt een afwerend gebaartje.

'Sorry, het was nogal druk vandaag,' mompelt ze, terwijl ze een fles water naast de glazen zet.

'Ik zeg al jaren dat die baan in combinatie met de kinderen te veel voor je is,' reageert Maria direct.

'Bovendien, het is helemaal niet nodig dat je werkt, ik snap het gewoon niet. Je put jezelf uit voor niets.'

'Dat is niet waar!' ontkennend schudt ze haar hoofd.

Ze werkt vier dagen in de week bij een golfresort in de omgeving achter de receptie en ze vindt het contact met de internationale clientèle veel te leuk om op te geven. Er komen regelmatig bekende mensen en ze vindt de glitter en glamour, waarmee sommigen zich omgeven, ronduit boeiend en een welkome afwisseling met haar eigen leventje, dat alleen maar gevuld is met huishoudelijke taken en kinderen. Toen ze met Paulo trouwde, die toen nog een profvoetballer bij Benfica was, had ze zich onwillekeurig een andere voorstelling van hun leven gemaakt, maar uiteindelijk is ze in een klein vissersdorp beland met vier kinderen.

'Mama, niet doen.'

Paulo's stem klinkt waarschuwend en ze ziet hoe haar schoonmoeder haar lippen op elkaar klemt. Dankbaar werpt ze haar man een glimlach toe, maar hij heeft nu z'n volledige aandacht bij de ovenschaal en kijkt niet eens haar kant op.

Hoofdstuk 3

Ze zitten met z'n drietjes op het bed, Lou met z'n rug tegen een stapel kussens, Edwin dicht naast hem en Mickey op het voeteneind.

De zelfgemaakte vissoep, die Maria heeft langsgebracht, is al lang op, net als het verse, knapperige brood dat ze erbij heeft gegeven.

Lou en Edwin praten zachtjes, Mickey zit verdiept in haar gedachten naar haar handen te staren. Ze heeft al twee keer aanstalten gemaakt naar haar eigen kamer te gaan, maar elke keer heeft Lou haar tegengehouden.

Nu hoort ze plotseling de naam Paulo vallen en als ze een snelle blik opzij werpt, ziet ze dat Lou haar strak zit aan te kijken.

'Ik heb hem gezien, vanmiddag,' biecht ze op.

'Echt? Vertel!'

Lou's ogen beginnen onmiddellijk te glimmen en onwillekeurig moet ze lachen om zijn enthousiaste gretigheid.

'Bij *Vista Mar*, ik had net koffie gedronken en hij kwam binnen toen ik weg wilde gaan,' deelt ze hem mee.

'En?'

'En wat?'

Mickey haalt haar schouders op.

'We hebben samen nog een kop koffie gedronken. Hij wist uiteraard dat je hier bent, de hele familie weet het. Volgens hem staat hij ook op de planning dus hij zal binnenkort wel verschijnen.'

Ze probeert het zo feitelijk mogelijk te vertellen, maar ze weet maar al te goed dat Lou haar beter kent dan wie dan ook.

'Hoe was het?' vraagt hij dan ook, 'hebben jullie gezoend?'

'Lou!'

Edwin komt geschokt tussenbeide, maar Mickey beduidt hem dat het oké is.

'Ik kreeg spontaan twee zoenen ja, maar verder niets, wat dacht je? Dat ik hem midden in een café in de armen val?'

Ze heeft er geen behoefte aan Lou te vertellen dat ze er wel heel even over heeft gefantaseerd, dat gaat hem niets aan, maar hij kent haar veel te goed, blijkt uit z'n volgende opmerking.

'Maar de oude vlam is nog niet gedoofd, zeker, of wel?'

Even kijkt ze hem alleen maar hoofdschuddend aan, dan maakt ze een hulpeloos gebaar.

'Nee, wat mij betreft niet, helaas. Hij is nog steeds veel te aantrekkelijk,' geeft ze toe.

Ze kruipt over het enorme bed richting Lou en geeft hem een stevige zoen.

‘Maar nu ga ik toch echt naar m’n eigen bed. Ga jij die man van je maar eens een beetje lastig vallen in plaats van mij.’

‘spelbreker,’ zegt Lou klaaglijk.

‘Krijg ik helemaal geen sappige roddel? Hebben jullie niet vanwege de gouwe ouwe tijd een nieuwe afspraak gemaakt of zo? Jullie hebben elkaar genoeg te vertellen, lijkt mij.’

‘Nee, dat hebben we niet. Hij is getrouwd en vader van vier kinderen, waar zie je me voor aan! Dat heb je me zelf wel tien keer verteld. Ik rommel niet met getrouwde mannen.’

‘Daar kan ik me helemaal niets meer van herinneren, een chemobrein denk ik,’ reageert Lou spitsvondig.

Mickey steekt haar tong naar hem uit en trekt hem aan z’n oor.

‘Geen misbruik maken van je situatie, hè schat, dat is alleen wanneer het jou uitkomt. Ed, ik laat hem aan jou over, succes ermee. Ik zie jullie morgenochtend weer.’

Ze geeft Lou nogmaals een zoen, aait Edwin door z’n krullen en wipt behendig van het bed. Nog voor ze bij de deur is, houdt Lou’s stem haar tegen.

‘Als het te emotioneel voor je is als hij komt en je hem liever ontloopt, begrijp ik dat best. Ik hoop alleen dat jullie met z’n allen afscheid van mij kunnen nemen.’

‘schat, hoe emotioneel het ook is met Paulo, vergeleken met afscheid nemen van jou is het een peulenschilletje.’

Mickey’s stem breekt en ze kan hem nog net een kushandje geven voor ze de kamer uitsnelt. De gedachte aan Lou’s naderende afscheid is zoals altijd te heftig, zeker in combinatie met het kortstondige weerzien van Paulo. Daar wil ze echt nog niet te lang bij stilstaan.

Hoewel ze wist dat ze hem de komende weken ongetwijfeld een keer tegen het lijf zou lopen, heeft ze echt niet verwacht dat dit al op de eerste de beste dag zou zijn en ze is er nog steeds een beetje van ondersteboven. Tot haar ergernis is hij nog steeds even aantrekkelijk.

Het was een stuk prettiger geweest als hij was veranderd in een uitgezakte, vadsige huisvader met slobberkieren en een buikje, maar ze wist eigenlijk bij voorbaat al dat die kans niet groot was. Hij is altijd te sportief en actief geweest om dat te laten gebeuren.

Ze blijft voor haar balkondeuren staan en hoewel het inmiddels volledig donker is, staart ze toch naar buiten. Het enige wat ze echter ziet, is het

gezicht van Paulo, zoals hij tegenover haar heeft gezeten bij *Vista Mar* en met een diepe zucht laat ze zich op het bed vallen.

Dit gaat nog wat worden. Als ze van een zo'n korte ontmoeting al van slag is, hoe moet het dan als hij hier in huis rondloopt of bij Lou zit...

Maar dan weet je dat hij komt, dan kun je er eventueel vandoor, dit was onvoorbereid, houdt ze zichzelf voor. Je went er wel aan dat je hem hier tegen komt, nu was het gewoon te onverwacht.

Ze gaat op haar rug liggen en probeert de brok in haar keel weg te slikken, maar die is te groot. Ze kan heel stoer doen, maar altijd als ze hem ziet, is ze weer de dolverliefde puber, of ze wil of niet.

Ze herinnert zich nog heel goed de allereerste keer dat ze hem zag, ze was net acht geworden en mocht voor de eerste keer met Lou en zijn ouders mee naar Portugal. Verliefd op hem was ze toen niet gelijk geworden, daar was ze waarschijnlijk nog te jong voor, maar ze was wel onmiddellijk van hem onder de indruk geweest.

Drieëndertig jaar geleden, het strand van Alvor

Ze rent zo hard ze kan achter Lou aan. Haar felrode slippertjes, die ze twee weken geleden van haar moeder heeft gekregen en zo mooi kleuren bij haar rood met witte badpak maken het lastiger om hem bij te houden, maar ze doet haar uiterste best, zoals altijd. Haar blonde haren zitten in een paardenstaart en ze voelt deze af en toe om haar hoofd zwiepen. Dan ineens stopt Lou. Hijgend houdt ze naast hem stil en kijkt in de richting die hij aanwijst.

'Kijk, de zee!'

Voor hen strekt het strand en de eindeloze Atlantische Oceaan zich uit, rustig en diep blauw onder een strakblauwe lucht. Her en der ziet ze wat groepjes mensen op het strand, maar het is rustig en niet te vergelijken met het strand bij Hoek van Holland op een Nederlandse zomerdag waar iedereen als haringen in een ton opeen gepakt ligt.

'Kom!'

Lou pakt haar hand en trekt haar mee en ze volgt hem naar een in het zand afgebakend veldje, waarop vier kinderen, jongens, aan het voetballen zijn. Haar blik valt onmiddellijk op de langste van het stel. Hij heeft hetzelfde donkere haar als de andere drie jongens, maar iets in z'n manier van doen trekt haar aandacht. Hij is snel, hij passeert twee jongens en scoort en ze hoort z'n lach als z'n teamgenoot hem goedkeurend toejuicht.

'Dat is Paulo, een neef!'

Lou ziet waar ze naar kijkt en vervolgt: 'die kleinere met dat rode shirt is z'n buurjongen Afonso, de andere twee ken ik niet, waarschijnlijk vriendjes van school of gewoon jongens hier uit het dorp. Hé Paulo!'

Hij zwaait en de oudere jongen draait zich met een ruk om.

'Lou, je bent er!'

Hij maakt zich direct los van het spel en komt met een paar grote sprongen in hun richting om vervolgens Lou meer uitbundig dan liefdevol op z'n schouders te slaan.

'sinds wanneer heb je verkering? Ben je daar niet wat jong voor?'

Twee donkere ogen, net zo donker als die van Lou, glijden over haar gezicht en ze voelt dat ze bloost.

'Dit is Mickey, we zijn vrienden, verder niets,' zegt Lou, maar Mickey hoort het nauwelijks. Ze kan haar ogen niet losmaken van die van Paulo en ze voelt een vreemde trilling in haar knieën. Hoewel ze drie oudere broers heeft en jongens van die leeftijd dus geen onbekend fenomeen zijn, is er iets in deze onbekende Portugees dat haar onmiddellijk raakt.

'Mickey? Zoals in Mickey Mouse?'

Hij lacht plagend en ze zet onmiddellijk haar stekels op.

Hoewel hij Portugees spreekt, verstaat ze hem prima. Ze komt al een paar jaar bij Lou thuis, waar zowel Nederlands als Portugees wordt gesproken.

Ze heeft echter nog niet de taalkennis. of het lef, om hem gevat van repliek te kunnen dienen. Dat neemt Lou echter direct voor z'n rekening.

'Nee, sukkel, dat is een jongen! Mickey heet officieel Michele, maar ze heeft drie broers en die hebben haar vanaf het begin Mick genoemd dus dat doet iedereen nu,' legt hij uit.

Paulo kijkt opnieuw haar kant op en ze ziet nu meer belangstelling in z'n blik.

'Drie broers, dan kun je vast wel voetballen, kom, dan zijn we drie tegen drie.'

Ze laat zich geen seconde smeken, voetballen is haar inderdaad door haar broers met de paplepel ingegoten en ze doet niets liever. Lou is minder enthousiast, maar volgt gedwee en Paulo maakt gelijk een nieuwe indeling.

'Lou, jij speelt met Manuel en Jorge, Mickey met mij en Afonso.'

Het is even wennen om haar naam met zijn Portugese accent te horen, maar als het haar lukt een doelpunt te scoren en hij goedkeurend haar naam over het strand brult, gloeit ze van trots.

Een klop op haar deur doet haar opschrikken uit haar herinneringen en ze veegt haastig langs haar ogen terwijl ze overeind komt.

'Kom maar, ik ben nog wakker.'

Ze neemt aan dat Lou in slaap is gevallen en dat Edwin behoefte heeft aan een luisterend oor en fabriceert haastig een glimlach.

'slaapt hij?' is het eerste wat ze vraagt als Edwin naar binnen stapt.

Hij heeft de fles Champagne beet en twee glazen en houdt deze omhoog zodra hij haar ziet.

'Ja, drink je het laatste beetje nog even met me op?'

'Tuurlijk.'

Ze wijst naar het rotan zitje aan het voeteneinde van haar bed.

'Ga zitten, trek je het nog een beetje?'

'Nauwelijks.'

Hij verdeelt het overgebleven, bruisende vocht over de twee glazen en haalt met een moedeloze beweging z'n schouders op.

'Ik snap echt niet hoe hij zo rustig kan zijn, ik ben veel emotioneler dan hij, terwijl hij degene is die doodgaat.'

'Hij is sterk, altijd al geweest. Als hij eenmaal iets in z'n hoofd heeft, gaat hij ervoor, wat het ook is.'

Mickey pakt een van de glazen en neemt een grote slok.

Even geniet ze van de smaak, dan slikt ze het door en legt haar vrije hand op die van Edwin.

'Je weet wat hij zegt, het is voor de achterblijvers moeilijker dan voor degene die gaat. Hij weet straks nergens meer van, wij wel en wij moeten leren leven zonder hem. Bovendien, dit is zijn beslissing, zijn keuze, hij wil het zo en dat moeten we respecteren.'

'Dat weet ik en dat doe ik ook, maar jongens, wat is het moeilijk,' verzucht Edwin.

Er rolt een traan over z'n wang en ze veegt deze met een teder gebaar weg. Edwin is al twaalf jaar samen met Lou en ze kent hem bijna net zo goed als ze Lou kent.

'Je hoeft je voor mij niet groot te houden, dat weet je,' verzekert ze hem.

'Je mag altijd bij me uithuilen.'

'En jij, bij wie huil jij uit?'

'Soms bij jou, maar meestal in m'n kussen,' geeft ze toe en ze grijnst wat schaapachtig.

'Ik ben beter in het geven van adviezen dan in het zelf opvolgen, dat weet ik.'

'Hoe voel jij je?'

Edwins blik wordt indringender en ze beseft dat hij het nu niet over Lou heeft.

'Ik weet het niet,' ze haalt haar schouders op.